

Szigeti Imre, színész, a Nemzeti Színház művésze, Sz. József színművész öccse, sz. 1831 nov. 25-én, Veszprémben, megh. 1902 jún. 6-án, Budapesten. 1855-ben lépett a színpályára, Pécssett, mint Moor Károly a „Haramiak”-ban. 1857-ben Kolozsvárra szerződött, Lángh Boldizsár színikazgatóhoz. 1859 aug. 23-án mint vendég fellépett a Nemzeti Színházban, a „Falusiak” című vígjátékban, majd télire Győrbe szerződött, Hidassy Elekhez. 1860-ban színikazgató lett Győrött és 8 éven át a vidéki városokban működött jól szervezett társulatával. Járt többek közt: Székesfehérvárott, Esztergomban, Pécssett, (1863—64), Szombathelyen, Debrecenben, Pozsonyban, Pápán stb. 1867 nov. 1-én újból vendégszerepelt a Nemzeti Színházban, az „Egy pohár víz”-ben (Bolingbroke), 8-án pedig a „Bárá és bankár”-ban játszott. (Bankár). 1868 ápr. elsején az intézethez szerződött, ahol a szerelmes szerepkörből a kedélyes apák szerepkörébe lépett át. Az intézettől 1873 ápr. 1-én megvált és Miklóssy Gyula Istvántéri színházához szerződött; de itt csak aug. haváig működött, azután vidéken vendégszerepelt. Ez év szept. 29-én, mint a Nemzeti Színház újonnan szerződött tagja, a „Brankovics György” című drámában mutatkozott be. Mint a színház nyugdíjintézetének több évig volt alelnöke maradandó emléket szerzett. Legbüszkébb mégis arra volt, hogy ő nyerte meg Blahánét és Tamásyt a magyar színészetnek. 1901 okt. 30-án nyugalomba vonult. Utolsó fellépte 1901 nov. 21-én volt, az „Essex gróf”-ban. Szülőházát Veszprémben 1902 okt. 1-én emléktáblával jelölték meg, melynek ez a szövege: „E házban született 1831-ik évben Szigeti Imre, a nemzeti színművészet úttörő gárdájának oszlopos tagja, a Nemzeti Színház nyugdíjintézetének alelnöke.” Koporsója felett Somló Sándor és Váradi Antal mondott búcsúztatót. Eltemették a kerepesi úti temetőbe, a főváros díszsír helyén, 1/29. tábla 15. sírhelyén. Sírköfelirata: „Ez az enyém. A nagy világ helyett e tér lesz otthonom”. (Idézet az „Ember tragédiája” III. színéből.) Első neje sz. Hirtling Mari (L. o.) (1838-71) naiva és

társalgási színész volt. Tíz évi özvegyiség után Sz. második neje lett Human Erzsi (L. o.), (1855-1920), operaénekesnő, drámai szoprán; Párizs, London, Madrid, Bécs voltak sikereinek színhelyei. Először 1878-ban, majd 1882 szept. 9-én vendégül lépett fel a Nemzeti Színházban (Valentine; „Hugenották”, majd Leonora „Troubadour”) s ez szerződésre vezetett. Ő kreálta nálunk a „Nürnbergi mesterdalnokok” évjátát. A M. kir. Operaháztól 1888 nov. havában vonult vissza. (Erődi Jenő.)

Szigeti Jenő, színész, sz. 1890 dec. 18-án, Debrecenben. Iskolai végzettsége 6 gimnázium, utána az Orsz. Színészegyesület iskolájának volt a növendéke (1910-ben szerződötték vidékre.) A háborúban katona volt, a Vörös kereszt: Silberne Ehrenmedalie mit der Kriegsdekoration kitüntetését nyerte. 1921 februárjában a Fővárosi Orfeum tagja. 1929-ben a Magyar Színház, 1931-ben a Belvárosi Színház tagja. Irodalmi munkássága: 1921. évben a debreceni Melius városi nyomda kiadásában: „Egy komikus emlékei” című könyve, mely a Chicagói Tribuna című magyar lapban tárca alakban jelent meg. Külföldön 1925-ben vendégszerepelt, Faragó Ödön színtársulatával (Prágában). Jelentős szerepei: I. sírásó — „Hamlet”; Róth bácsi — „Hivatalnok urak”; Bolond — Lear király és „Árva László király”; Calabasas — „Nap és Hold”; Scobelev — „Hotel Imperial”; Zápolya — „Kis gróf”; Százszorszép — „Obsitos”; Corbaccio „Volpone” stb.

Szigeti József, színész, sz. 1822 máj. 11, megh. 1902 febr. 26. A legnagyobb magyar színjászok egyike, annak az erőteljes nemzedéknek volt tagja, mely a XIX. század első évtizedeiben támadt, s mely oly sok, feltűnően sok nagy embert adott a magyar nemzetnek. A 40-es évek hatalmas nemzeti mozgalma rakta le alapját többek közt nemzeti művésztűnknek is, s a fiatal Szigeti (családi néven Tripammer) még együtt játszott az első nagy színészgárda legtöbb tagjával, mint szerelmes és hős-színész. 1841 okt. 3-án lépett először színpadra, Jászbe-